

BORRE LEESCLUB
GROEP 8 ★ MEI

BORRE

EN DE ZARDOZIANEN, FASE 1

DOOR **JEROEN AALBERS**
MET ILLUSTRATIES VAN **STEFAN TIJS**

TEACHERS FROM OUTER SPACE

Het is zaterdagochtend. Borre, Radijs, Ovi en Elle hangen op en voor de bank en kijken televisie. Ze hebben hun pyjama's nog aan. Vannacht hadden ze een logeerpartijtje bij Borre. Ze hebben chips gegeten en cola gedronken tot ze hun ogen niet meer open konden houden. Nu kijken ze de tekenfilm *Teachers from Outer Space*. Dat is Engels voor leraren uit de ruimte. Superslimme mensachtige buitenaardse wezens zijn met hun ufo naar de aarde gekomen om de aardlingen te waarschuwen. Want als de mensen de wereld blijven vervuilen zoals zij nu doen, dan zullen ze stikken in hun eigen viezigheid. De boel moet opgeruimd en schoongehouden worden, anders gaat het mis. De *teachers from outer space* leggen de mensen haarfijn uit hoe ze dat moeten doen. Die gaan direct aan de slag en redden zo de aarde van de ondergang.

'De leraren en leraressen bij mij op de middelbare school lijken ook wel van een andere planeet,' zegt Elle. 'Alleen zijn zij niet naar de aarde gekomen om die te redden, maar om tere tienerzieltjes te vernietigen!'

Ze lacht hard om haar eigen grap.

Dan begint het in de kontzak van Borres pyjamabroek te ruisen en te kraken.

'Hou eens op met dat gehinnik en zet de tv zachter,' zegt hij en hij haalt de walkietalkie, die ze van oud-agent Kops hebben gekregen, tevoorschijn.

'Hallo, Borre. Ben je daar? Over,' klinkt het uit het speakertje van het apparaat.

'Hier Borre, inspecteur Kops,' zegt Borre.

'Zegt u het maar. Over.'

'Ik heb een zaak voor jullie,' zegt de oude inspecteur. 'Op zich niets bijzonders. Een eenvoudige diefstal waar ik jullie normaal gesproken niet mee lastig zou vallen, maar vannacht is er ingebroken bij het Otranto College. Ik dacht: dat is leuk voor Elle. Gaan jullie er maar snel heen. Over en sluiten.' Borre steekt de walkietalkie terug in de kontzak van zijn pyjamabroek.

'Wat denkt die man?!' roept Elle uit. 'Dat ik het op m'n vrije zaterdagochtend *leuk* vind om naar m'n middelbare school te gaan?! Of hij denkt dat ik knettergek ben, of hij is zelf knettergek!'

'Ben je niet benieuwd?' vraagt Radijs.

'Benieuwd?! Waarnaar?!'

'Naar wat er gestolen is en zo...'

'Al hebben de inbrekers de hele school met alle leraren en leraressen erbij meegenomen, dan kan het me nog niet schelen,' zegt Elle. 'Nee, dat is niet waar. Als ze dat gedaan hebben, spring ik een gat in de lucht.'

'Laten we maar snel gaan kijken,' zegt Borre. 'Misschien is het wel je geluksdag.'

Ze zetten de tv uit en trekken boven hun kleren aan.

Een half uur later (het is best een stukje fietsen) komen Borre, Radijs, Ovi en Elle bij het Otranto College aan. Elle heeft het schoolplein nog nooit zo stil gezien. Op een paar fietswrakken na is de stalling leeg. Het betonnen schoolgebouw steekt scherp, hoekig, kaal en grijs af tegen de blauwe lucht.

'Ik kan maar niet aan het idee wennen dat Borre, Radijs en ik

over een paar maanden ook naar deze school moeten,'
zegt Ovi. De rillingen lopen over zijn rug.
'Ik zit nu al bijna een jaar op het Otranto College,' zegt Elle,
'en geloof me: het went nooit. Ik ken een jongen uit 6 VWO,
die in de vierde een keer is blijven zitten en hier dus al bijna
zeven jaar rondloopt, en zelfs hij zegt dat hij iedere ochtend
met net zoveel buikpijn naar het Otranto gaat als op zijn
eerste middelbare schooldag.'
'Fijn vooruitzicht,' zucht Radijs.
'Laten we maar naar binnen gaan,' zegt Borre, die ook liever
niet aan zijn toekomstige middelbareschooltijd denkt.
Ovi doet de deur naar de hal open.
'Geen sporen van braak,' merkt hij op.
Ze lopen de stoepstenenhal door. Langs de ramen staan
metalen bankjes. Naast de toiletten een koffie-, een
frisdrank- en een snoepautomaat.
'Even kijken of er iemand in de aula is,' zegt Elle.
Ze gaan de blauwgeverfde klapdeuren door en kijken de
aula rond. Niemand.
Misschien bij de administratie?
Ze gaan andere, geelgeverfde klapdeuren door. Ze lopen
langs lege kapstokken en rijen kluisjes en de metalen trap
met gele leuning in het trappenhuis.
Elle klopt op de deur met het bordje 'Administratie'.
Ook niemand.
'Wat moet dat daar?' galmt het plots door het trappenhuis.
Borre, Radijs, Ovi en Elle kijken om zich heen. Ze zien
niemand.
'Wat moet dat daar, vroeg ik!'

'Wij, eh, zijn De Kerkhof Kids,' zegt Borre zonder te weten
tegen wie hij het heeft of waar die persoon zou moeten zijn.
'Wij komen in verband met de inbraak van vannacht.'
Er klinken voetstappen van galmend metaal. Iemand komt
langzaam de trap af.
'De politie is al geweest,' klinkt de stem. 'Jullie hebben hier
niets te zoeken.'
De stappen worden luider. Er verschijnen voeten (in lompe,
bruine bergschoenen), benen (in een vale, vormeloze spijker-
broek), een lijf (in een donkergroene kabeltrui) en een hoofd
(kaal met rode baard).
'Ben jij dat, Elle?' zegt de man als hij haar ziet. Zijn stem
wordt er niet vriendelijker op.
'Meneer Volt,' zegt Elle. Ze slikt even, want meneer Volt, haar
natuurkundeleraar, is een van de engste leraren op school.
'Wij zijn gestuurd door inspecteur Kops om de inbraak te
onderzoeken.'
'Er zijn slechts wat oude spullen uit het natuurkundelokaal
gestolen,' broemt meneer Volt.
'Wat voor spullen?' vraagt Borre.
'Natuurkundige spullen.'
'Laat u het ons eens zien,' zegt Borre.
'De politie heeft vanochtend vroeg, toen het alarm afging,
alles al bekeken,' zegt meneer Volt.
'En hebben ze de zaak al opgelost?'
'Nee, dat niet, maar...'
'Inspecteur Kops heeft ons niet voor niets gestuurd.'
'...'
'U hebt toch zeker niets te verbergen?'

‘Natuurlijk niet!’ roept meneer Volt.
‘Op naar het natuurkundelokaal dan maar,’ zegt Borre.
Met tegenzin gaat meneer Volt De Kerkhof Kids voor, via de metalen trap, op de tweede verdieping een gang door, het natuurkundelokaal in.
Het is schemerdonker in de klas. De luxaflex voor de ramen zijn gesloten. Aan de muren hangen posters met cijfers en symbolen die samen natuurwetten vormen. Net zulke cijfers en symbolen staan in witte hanenpoten op het bord gekrijt. Op het bureau vooraan in de klas staan allerlei natuurkundige meetapparaten met knopjes, lichtjes en wijzertjes. Achter in het lokaal staat een hoge, metalen kast.
‘In die kast is ingebroken,’ zegt meneer Volt.
De Kerkhof Kids lopen naar de kast. Op de grond ligt een opengeknipt hangslot.
Borre pakt de greep van de deur. Hij wil hem opentrekken, maar dat gaat zo makkelijk nog niet.
‘Poeh, wat is die deur zwaar,’ zegt hij. ‘Moet je kijken hoe dik dat ding is.’
‘Hij lijkt wel van lood,’ zegt Ovi. ‘Waarom is dat?’
Meneer Volt haalt zijn schouders op. Zijn wangen (de huid lijkt wel van rubber) rimpelen.
‘Geen idee,’ zegt hij. ‘Dat ding stond hier al voordat ik hier kwam werken.’
De kast is helemaal leeg.
‘Wat zat er nu precies in,’ vraagt Borre.
‘Sterk verouderde natuurkundige meetapparatuur,’ zegt meneer Volt. ‘Ik gebruikte die troep toch nooit meer.
Als het alarm niet was afgegaan en de politie er daardoor

niet op af was gekomen, had ik ze zelf niet gebeld.’
‘En dit hier,’ zegt Borre en hij wijst op het opengeknipte hangslot op de grond, ‘is dat het enige spoor van inbraak?’
‘Ja.’
‘Nergens een raampje ingeslagen of een slot geforceerd?’
‘Ik heb niets kunnen vinden en de politie vanochtend ook niet.’

‘Hmmm,’ zegt Borre. ‘Dat geeft ons weinig aanknopingspunten.’

‘Het was toch maar ouwe troep,’ benadrukt meneer Volt nog eens.

‘Nou, dan gaan we maar weer,’ zegt Elle.

‘Jullie komen er zelf wel uit?’ vraagt meneer Volt.

Borre, Radijs, Ovi en Elle knikken en zeggen gedag.

Als ze naar de deur lopen, valt Ovi’s oog op een van de apparaten die vooraan in de klas op het bureau staan.

De enige wijzer van het apparaat staat helemaal naar rechts, in het rood. Als meneer Volt achter hen de deur van de loden kast met een klap dichtgooit, zakt de naald plots terug naar links, in het wit.

Wat zullen we nu krijgen, denkt Ovi. Als dat apparaat is wat ik denk dat het is, dan...

Ze lopen de trap af, de hal door, naar buiten.

Meneer Volt trekt de deur van het natuurkundelokaal achter zich dicht en beent naar het kantoortje van de directeur.

Hij klopt aan. Er klinkt gegrom. Hij gaat naar binnen.

Het kamertje staat blauw van de sigarenrook.

‘En?’ vraagt de directeur met zijn schuurpapierstem. Achter alle grijze walmen en dampen is hij zo goed als onzichtbaar.

‘Het was een elitekorps, gestuurd door ene inspecteur Kops,’ zegt meneer Volt. ‘Ze heten De Kerkhof Kids en die Elle zit erbij.’

‘Elle?’ hoest de directeur.

‘Dat meisje uit 1B dat zich altijd een beetje als een jongen gedraagt.’

‘Die brutale?’

‘Die, ja.’

‘Hmmm,’ pruttelt de directeur, ‘wat moesten ze?’

‘Ze kwamen de inbraak onderzoeken.’

‘En?’

‘Ik heb ze wijsgemaakt dat er enkel wat oude natuurkundige apparatuur verdwenen is. Toen ze geen sporen konden vinden, zijn ze vertrokken. Ik denk niet dat we ze nog zullen terugzien.’

‘Dat hopen we dan maar,’ zegt de directeur en hij steekt een nieuwe sigaar op. De vlam van de lucifer verlicht even zijn gezicht (dik en lomp als een klodder gesmolten plastic) en dan verdwijnt het weer in het donker van de rookwolken.

‘Nu moeten we uitvinden wie ons puuranium gestolen heeft en het terughalen.’

‘Maar we hebben geen enkel aanknopingspunt,’ zegt meneer Volt.

‘Je kunt ook van voren af aan beginnen, het opnieuw maken...’

‘Maar, maar... dat kost jaren!’ sputtert meneer Volt tegen.

‘Minstens zeven!’

‘Zoveel tijd hebben we niet,’ zegt de directeur, ‘en zonder puuranium komen we nergens met dit schoolgebouw. Jij bent het kwijtgeraakt, dus jij gaat het zoeken én vinden. Anders ben ik genoodzaakt bij onze autoriteiten te melden dat jij verantwoordelijk bent voor het mislukken van onze missie. Je kunt wel raden wat er dan met je gebeurt.’

Meneer Volt slikt.

‘Ik ga direct op onderzoek uit,’ zegt hij en hij haast zich het kantoortje uit.

GEIGERTELLER-APP

‘Die meneer Volt liegt dat hij barst,’ zegt Ovi als ze over het schoolplein naar hun fietsen lopen. ‘In die loden kast zaten helemaal geen oude apparaten.’

‘Vertel,’ zegt Elle.

‘Voordat we het natuurkundelokaal uit liepen,’ zegt Ovi, ‘zag ik dat een van de apparaten op het bureau van meneer Volt met zijn wijzer helemaal in het rood stond. Toen meneer Volt achter ons de kastdeur dichtdeed, zakte de naald terug naar links, in het wit.’

‘En dat betekent?’ vraagt Borre.

‘Dat apparaat is een geigerteller,’ gaat Ovi verder. ‘Een geigerteller meet radioactieve straling. Er moet iets enorm radioactiefs in die kast gezeten hebben, want de reststraling was zo hoog dat de meter in het rood stond.’

‘Maar waarom ging die naald dan terug in het wit toen meneer Volt de kast dichtdeed?’ vraagt Radijs.

‘Omdat die kast van massief lood is,’ legt Ovi uit. ‘Lood houdt radioactieve straling tegen. Dat is maar goed ook, want als je te lang aan die straling wordt blootgesteld, word je heel erg ziek en je kunt er zelfs aan doodgaan.’

‘Oké,’ zegt Elle. ‘Allemaal prima, maar wat moest meneer Volt met die radioactieve troep?’

‘Geen idee,’ zegt Ovi. ‘Energie mee opwekken zoals in een kerncentrale? Een atoomonderzeeër mee aandrijven? Een bom van bouwen?’

‘Een bom?’ vraagt Radijs.

Ovi knikt ernstig.

‘Een atoombom,’ zegt hij. ‘Daar blaas je met gemak een wereldstad als New York mee op. Als de inbreker slechte bedoelingen heeft met dat radioactieve spul... Ik moet er niet aan denken!’

‘Dan moeten we de dader zo snel mogelijk opsporen,’ zegt Borre. ‘Voor het te laat is!’

‘Prima plan,’ zegt Elle. ‘Maar hoe?’

Borre denkt even na. Meestal heeft hij wel een plan, maar dit keer weet hij niets te verzinnen.

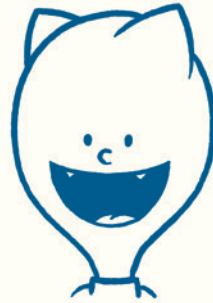
‘Ik heb het!’ zegt Ovi. Hij haalt zijn mobiele telefoon uit zijn broekzak. Met zijn duim drukt hij een paar keer op het beeldschermje van het apparaat. ‘De moderne techniek staat voor niets: een gratis geigerteller-app! Even downloaden... Gaat niet zo snel... Verbinding is niet zo best hier... Ja, hij is binnen... Even installeren... Klaar!’

‘En nu?’ vraagt Borre.

Ovi begint kriskras over het schoolplein te lopen, zijn mobiele telefoon naar de grond gericht. Uit het speakertje van het mobieltje klinkt zacht geknetter en dan plots een hard, droog getik *tik tik*.

‘De geigerteller-app pikt de reststraling op die het radioactieve materiaal heeft achtergelaten toen het hierlangs vervoerd werd,’ zegt Ovi. ‘We hoeven alleen het spoor maar te volgen!’ Snel pakken ze hun fietsen uit de stalling en volgen met Ovi’s telefoon het *tik tik tik*-spoor.

Als ze net het schoolplein af zijn gereden en de hoek zijn omgeslagen, komt meneer Volt het schoolgebouw uit gelopen. Op zijn rug draagt hij een accu en in zijn handen heeft hij de geigerteller uit het natuurkundelokaal. De wijzer slaat uit.

Verder lezen?

**Bestel het boek in de webwinkel
of word lid van de Borre Leesclub
om de boeken met korting
te ontvangen.**